

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

- ให้อำนาจ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑
- ประกาศราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๑
เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๒ ก หน้า ๑

หลักการและเหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ บัญญัติให้ดำเนินการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเพื่อกำหนดภารกิจของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนให้เหมาะสม ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ใช้บังคับมานาน บทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับพัฒนาการด้านการบริหารราชการที่เปลี่ยนไป ดังนั้น เพื่อกำหนดภารกิจของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนและสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนให้เหมาะสมและเพื่อให้การบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐสอดคล้องกับทิศทางการบริหารราชการ สมควรปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว โดยปรับบทบาทของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน จากเดิมที่เป็นทั้งผู้จัดการงานบุคคลของฝ่ายบริหาร ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม และผู้จัดโครงสร้างส่วนราชการ ให้เป็นเพียงผู้จัดการงานบุคคลของฝ่ายบริหาร โดยมีให้เข้าช้อยกับบทบาทของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ส่วนบทบาทในการพิทักษ์ระบบคุณธรรมให้เป็นของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ปรับบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน จากเดิมที่เป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ให้เป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของ

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมและมีให้เข้าช้อนกับบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ปรับปรุงระบบตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญให้จำแนกตามกลุ่มลักษณะงาน ตลอดจนกระจายอำนาจการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดดำเนินการมากขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญโดยสรุป

๑) บทยกเลิกกฎหมาย

๑.๑) ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗

(๓) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๘

(๔) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๔

ทั้งนี้ กฎหมายมิให้นำคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินที่ ๓๘/๒๕๑๙ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือน

๒) บทนิยาม

"ข้าราชการพลเรือน" หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ให้รับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณในกระทรวง กรมฝ่ายพลเรือน

"ข้าราชการฝ่ายพลเรือน" หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน และข้าราชการอื่นในกระทรวง กรมฝ่ายพลเรือน ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภานั้น

"กระทรวง" หมายความว่ารวมถึงสำนักนายกรัฐมนตรีและทบวง

"รัฐมนตรีเจ้าสังกัด" หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีว่าการทบวง และหมายความว่ารวมถึงนายกรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาสำนักนายกรัฐมนตรี และนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและไม่สังกัดกระทรวง

"ปลัดกระทรวง" หมายความว่ารวมถึงปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีและปลัดทบวง

"กรม" หมายความว่ารวมถึงส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม

"อธิบดี" หมายความว่า หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมหรือเทียบเท่ากรม

"ส่วนราชการ" หมายความว่า ส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและมีฐานะไม่ต่ำกว่ากรม

๓) คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

๓.๑) องค์ประกอบของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

กำหนดให้มีคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนคณะหนึ่ง เรียกโดยย่อว่า "ก.พ." ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธาน ปลัดกระทรวงการคลัง ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ และเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คนแต่ไม่เกิน ๗ คน และให้เลขาธิการ ก.พ. เป็นกรรมการและเลขานุการ

ทั้งนี้ กรรมการซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการอีกก็ได้

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบาย

และยุทธศาสตร์การบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐในด้านมาตรฐาน ค่าตอบแทน การบริหารและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลรวมทั้งการวางแผนกำลังคนและด้านอื่น ๆ เพื่อให้ส่วนราชการใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการ

(๒) รายงานคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาปรับปรุงเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่มค่าครองชีพ สวัสดิการ หรือประโยชน์เกื้อกูลอื่นสำหรับข้าราชการฝ่ายพลเรือนให้เหมาะสม

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคล

(๔) ให้ความเห็นชอบกรอบอัตรากำลังของส่วนราชการ

(๕) ออกกฎ ก.พ. และระเบียบเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคล

(๖) ติความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ รวมตลอดทั้งกำหนดแนวทางปฏิบัติในกรณีที่เป็นปัญหา

(๗) กำกับ ดูแล ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงและกรม

(๘) กำหนดนโยบายและอกระเบียบเกี่ยวกับทุนเล่าเรียนหลวง และทุนของรัฐบาล ตลอดจนจัดสรรผู้รับทุนที่สำเร็จการศึกษาแล้วเข้ารับราชการในกระทรวงและกรมหรือหน่วยงานของรัฐ

(๙) ออกข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการจัดการการศึกษาและควบคุมดูแลและการให้ความช่วยเหลือบุคลากรภาครัฐ นักเรียนทุนต่าง ๆ ที่อยู่ในความดูแลของ ก.พ.

(๑๐) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อรับรองคุณวุฒิของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือคุณวุฒิอย่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือน และการกำหนดอัตราเงินเดือนหรือค่าตอบแทน รวมทั้งระดับตำแหน่งและประเภทตำแหน่งสำหรับคุณวุฒิดังกล่าว

(๑๑) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการปฏิบัติการเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๒) พิจารณาจัดระบบทะเบียนประวัติและแก้ไขทะเบียนประวัติเกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิดและการควบคุมการเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือน

(๑๓) มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญ เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.พ. วิสามัญ" เพื่อทำการใด ๆ แทนได้

(๑๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้และกฎหมายอื่น

๓.๒) สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ให้มีสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เรียกโดยย่อว่า "สำนักงาน ก.พ." มีเลขาธิการ ก.พ. เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและบริหารราชการของสำนักงาน ก.พ. ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี

อำนาจหน้าที่ของสำนักงาน ก.พ.

(๑) เป็นเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินงานในหน้าที่ของ ก.พ. และ ก.พ.ค. และดำเนินการตามที่ ก.พ. หรือ ก.พ.ค. มอบหมาย

(๒) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่กระทรวง กรม เกี่ยวกับหลักเกณฑ์วิธีการ และแนวทางการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐ

(๓) พัฒนา ส่งเสริม วิเคราะห์ วิจัยเกี่ยวกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ ระบบ หลักเกณฑ์วิธีการและมาตรฐานด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือน

(๔) ติดตามและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือน

(๕) ดำเนินการเกี่ยวกับแผนกำลังคนของข้าราชการพลเรือน

(๖) เป็นศูนย์กลางข้อมูลทรัพยากรบุคคลภาครัฐ

(๗) จัดทำยุทธศาสตร์ ประสานและดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของข้าราชการฝ่ายพลเรือน

(๘) ส่งเสริม ประสานงาน เผยแพร่ ให้คำปรึกษาแนะนำ และดำเนินการเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการ และการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตสำหรับทรัพยากรบุคคลภาครัฐ

(๙) ดำเนินการเกี่ยวกับทุนเล่าเรียนหลวงและทุนของรัฐบาล ตามนโยบายและระเบียบของ ก.พ.

(๑๐) ดำเนินการเกี่ยวกับการดูแลบุคลากรภาครัฐและนักเรียนทุนที่อยู่ในความดูแลของ ก.พ. ตามข้อบังคับหรือระเบียบของ ก.พ.

(๑๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการรับรองคุณสมบัติของผู้ได้รับปริญญาประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือคุณวุฒิอย่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือน และการกำหนดอัตราเงินเดือน หรือค่าตอบแทน รวมทั้งระดับตำแหน่งและประเภทตำแหน่งสำหรับคุณวุฒิดังกล่าว

(๑๒) ดำเนินการเกี่ยวกับการรักษาทะเบียนประวัติและการควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือน

(๑๓) จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลในราชการพลเรือนเสนอต่อ ก.พ. และคณะรัฐมนตรี

(๑๔) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้ กฎหมายอื่นหรือตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือ ก.พ. มอบหมาย

๓.๓) คณะอนุกรรมการสามัญ กฎหมายกำหนดให้มีคณะอนุกรรมการสามัญ เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.พ.สามัญ" เพื่อเป็นองค์กรบริหารทรัพยากรบุคคลในส่วนราชการต่าง ๆ ดังนี้

๓.๓.๑) คณะอนุกรรมการสามัญประจำกระทรวง เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.พ. กระทรวง" โดยออกนามกระทรวง ประกอบด้วยรัฐมนตรีเจ้าสังกัด เป็นประธาน ปลัดกระทรวงเป็นรองประธาน และผู้แทน ก.พ. ซึ่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนในสำนักงาน ก.พ. จำนวน ๑ คน เป็นอนุกรรมการโดยตำแหน่ง และอนุกรรมการซึ่งประธาน อ.ก.พ. แต่งตั้งจำนวนไม่เกิน ๘ คน

อำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. กระทรวง

(๑) พิจารณากำหนดนโยบาย ระบบ และระเบียบวิธีการบริหารทรัพยากรบุคคล ในกระทรวง ซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๘ (๓)

(๒) พิจารณาการเกลี้ยอัตรากำลังระหว่างส่วนราชการต่าง ๆ ภายในกระทรวง

(๓) พิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้

นอกจากราชการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๔) ปฏิบัติการอื่นตามกฎหมายนี้และช่วย ก.พ. ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ ตามที่ ก.พ. มอบหมาย

๓.๓.๒) คณะอนุกรรมการสามัญประจำกรม เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.พ. กรม" โดยออกนามกรม ประกอบด้วยอธิบดี เป็นประธาน รองอธิบดีที่อธิบดีมอบหมายจำนวน ๑ คน เป็นรองประธาน และอนุกรรมการซึ่งประธาน อ.ก.พ. แต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน ๙ คน

อำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. กรม

(๑) พิจารณากำหนดนโยบาย ระบบ และระเบียบวิธีการบริหารทรัพยากรบุคคลในกรมซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์วิธีการและมาตรฐานที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๘ (๓) และนโยบายและระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลที่ อ.ก.พ. กระทรวงกำหนดตามมาตรา ๑๖ (๑)

(๒) พิจารณาการเกลี้ยอัตรากำลังระหว่างส่วนราชการต่าง ๆ ภายในกระทรวง

(๓) พิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้

(๔) ปฏิบัติการอื่นตามกฎหมายนี้และช่วย ก.พ. ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ ตามที่ ก.พ. มอบหมาย

๓.๓.๓) คณะอนุกรรมการสามัญประจำจังหวัด เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.พ. จังหวัด" โดยออกนามจังหวัด ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธาน รองผู้ว่าราชการจังหวัดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายจำนวน ๑ คน เป็นรองประธาน และอนุกรรมการ ซึ่งประธาน อ.ก.พ. แต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน ๙ คน

อำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. จังหวัด

(๑) พิจารณากำหนดแนวทางและวิธีการบริหารทรัพยากรบุคคล ซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๘ (๓)

(๒) พิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้

- (๓) ปฏิบัติตามที่ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ อ.ก.พ. กรม มอบหมาย
- (๔) ปฏิบัติการอื่นตามกฎหมายนี้และช่วย ก.พ. ปฏิบัติการให้
เป็นไปตามกฎหมายนี้ตามที่ ก.พ. มอบหมาย

๓.๓.๔ คณะอนุกรรมการสามัญประจำส่วนราชการอื่น
นอกจากส่วนราชการตามข้อ ๓.๓.๑), ข้อ ๓.๓.๒) และข้อ ๓.๓.๓) ซึ่ง
การเรียกชื่อ องค์ประกอบ และอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. นี้ ให้เป็นไปตาม
ที่กำหนดในกฎ ก.พ.

๔) คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม

ให้มีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมคณะหนึ่ง เรียกโดยย่อ
ว่า "ก.พ.ค." ประกอบด้วยกรรมการจำนวน ๗ คน ซึ่งทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง โดยกรรมการดังกล่าว **คัดเลือกโดยคณะกรรมการ
คัดเลือกกรรมการ ก.พ.ค.** อันประกอบด้วย ประธานศาลปกครองสูงสุด
เป็นประธาน รองประธานศาลฎีกาที่ได้รับมอบหมายจากประธานศาลฎีกา
จำนวน ๑ คน กรรมการ ก.พ. ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๑ คน ซึ่งได้รับเลือก
โดย ก.พ. และให้เลขาธิการ ก.พ. เป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้กรรมการ ก.พ.ค. มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๖ ปีนับแต่วันที่ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง และให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว
อำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค.

(๑) เสนอแนะต่อ ก.พ. หรือองค์กรกลางบริหารงานบุคคลอื่นเพื่อ
ให้ ก.พ. หรือองค์กรกลางบริหารงานบุคคลอื่น ดำเนินการจัดให้มีหรือ
ปรับปรุงนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลในส่วนที่เกี่ยวกับการพิทักษ์
ระบบคุณธรรม

(๒) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

(๓) พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์

(๔) พิจารณาเรื่องการคุ้มครองระบบคุณธรรม

(๕) ออกกฎ ก.พ.ค. ระเบียบ หลักเกณฑ์ และวิธีการเพื่อปฏิบัติตาม
ตามกฎหมายนี้

(๖) แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม

ตามที่ ก.พ.ค. กำหนด เพื่อเป็นกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์หรือเป็นกรรมการ
วินิจฉัยร้องทุกข์

๕) บททั่วไป

๕.๑) ประเภทของข้าราชการพลเรือน กฎหมายได้กำหนด
ประเภทของข้าราชการพลเรือนออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

(๑) **ข้าราชการพลเรือนสามัญ** ได้แก่ ข้าราชการพลเรือนซึ่ง
รับราชการโดยได้รับบรรจุแต่งตั้งตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ ข้าราชการ
พลเรือนสามัญ

(๒) **ข้าราชการพลเรือนในพระองค์** ได้แก่ ข้าราชการ
พลเรือนซึ่งรับราชการโดยได้รับบรรจุแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในพระองค์

๕.๒) **คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของข้าราชการพลเรือน**
กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนต้องมี
คุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติทั่วไป

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปี

(๓) เป็นผู้เลือกมาใช้ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี
พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ คนวิกลจริต
หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

(๓) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ
ไว้ก่อนตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

(๔) เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม

(๕) เป็นกรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหาร
พรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(๖) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๗) เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๘) เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจาก รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

(๙) เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก หรือปลดออก เพราะกระทำผิด วินัยตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

(๑๐) เป็นผู้เคยถูกลงโทษไล่ออกเพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมายนี้ หรือกฎหมายอื่น

(๑๑) เป็นผู้เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ หรือ เข้าปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ

ทั้งนี้ ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนซึ่งมีลักษณะ ต้องห้ามตาม ข. (๔) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๑) ก.พ. อาจพิจารณา ยกเว้นให้เข้ารับราชการได้ แต่ถ้าเป็นกรณีมีลักษณะต้องห้ามตาม (๘) หรือ (๙) ผู้นั้นต้องออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกิน ๒ ปีแล้ว และ ในกรณีมีลักษณะต้องห้ามตาม (๑๐) ผู้นั้นต้องออกจากงานหรือออก จากราชการไปเกิน ๓ ปีแล้ว และต้องมีใช้เป็นกรณีออกจากงาน หรือออก จากราชการเพราะทุจริตต่อหน้าที่ มติของ ก.พ. ในการยกเว้นดังกล่าว ต้องได้คะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๔ ใน ๕ ของจำนวนกรรมการที่มาประชุม การลงมติให้กระทำโดยลับ

โดยการจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งให้ข้าราชการพลเรือน ให้เป็นไปตามระเบียบ ก.พ. กำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

๖) การจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ

ในการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ กฎหมายให้คำหนึ่งถึง ระบบคุณธรรม เสรีภาพในการรวมกลุ่มตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ ทั้งนี้ต้องไม่กระทบประสิทธิภาพในการบริหารราชการแผ่นดินและ ความต่อเนื่องในการจัดทำบริการสาธารณะ และต้องไม่มีวัตถุประสงค์ ทางการเมือง

๓) การกำหนดตำแหน่งและการให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

กฎหมายได้กำหนดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญออกเป็น ๔ ประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) **ตำแหน่งประเภทบริหาร** ได้แก่ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการและรองหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง กรม และตำแหน่งอื่นที่ ก.พ. กำหนดเป็นตำแหน่งประเภทบริหาร โดยมีระดับดังต่อไปนี้

(ก) ระดับต้น

(ข) ระดับสูง

(๒) **ตำแหน่งประเภทอำนวยการ** ได้แก่ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการที่ต่ำกว่าระดับกรมและตำแหน่งอื่นที่ ก.พ. กำหนดเป็นตำแหน่งประเภทอำนวยการ โดยมีระดับดังต่อไปนี้

(ก) ระดับต้น

(ข) ระดับสูง

(๓) **ตำแหน่งประเภทวิชาการ** ได้แก่ ตำแหน่งที่จำเป็นต้องใช้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตามที่ ก.พ. กำหนดเพื่อปฏิบัติงานในหน้าที่ของตำแหน่งนั้น โดยมีระดับดังต่อไปนี้

(ก) ระดับปฏิบัติการ

(ข) ระดับชำนาญการ

(ค) ระดับชำนาญการพิเศษ

(ง) ระดับเชี่ยวชาญ

(จ) ระดับทรงคุณวุฒิ

(๔) **ตำแหน่งประเภททั่วไป** ได้แก่ ตำแหน่งที่ไม่ใช่ตำแหน่งประเภทบริหาร ตำแหน่งประเภทอำนวยการ และตำแหน่งประเภทวิชาการตามที่ ก.พ. กำหนด โดยมีระดับดังต่อไปนี้

(ก) ระดับปฏิบัติงาน

(ข) ระดับชำนาญงาน

(ค) ระดับอาวุโส

(ง) ระดับทักษะพิเศษ

โดยให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนตามตำแหน่ง และอาจได้รับเงินประจำตำแหน่งตามบัญชีเงินเดือนและบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งเงินประจำตำแหน่งดังกล่าว ไม่ถือเป็นเงินเดือนเพื่อเป็นเกณฑ์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ทั้งนี้ คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาปรับเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงหรือเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญให้เหมาะสมยิ่งขึ้นตามความจำเป็นก็ได้ โดยหากเป็นการปรับเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูง หรือเงินประจำตำแหน่งเพิ่มไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินเดือน หรือเงินประจำตำแหน่งที่ใช้บังคับอยู่

(๘) กรรสรรหห คารบรรรุ และคารแ่ต่งต่ง

๘.๑) คารสรรหห คารสรรหหเพื่อให้ได้บุคคลมารบรรรุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและแ่ต่งต่งให้ดำรงตำแหน่งต้องเป็นไปตามระบบคุณธรรมและค่านิ่งถึงพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคลดังกล่าว ตลอดจนประโยชน์ของทางราชการ

๘.๒) คารบรรรุ และคารแ่ต่งต่ง คารบรรรุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญเพื่อแ่ต่งต่งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้บรรรุและแ่ต่งต่งจากผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งนั้น โดยบรรรุและแ่ต่งต่งตามลำดับที่ในบัญชีผู้สอบแข่งขันได้

การสอบแข่งขัน การขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้และรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบแข่งขันให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด

๘.๓) อำนาจในการสั่งบรรรุและแ่ต่งต่ง คารบรรรุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และคารแ่ต่งต่งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ กฎหมายกำหนดให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรรุแ่ต่งต่ง

(๑) ตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการ

ระดับกระทรวง หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือ
รับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี
แล้วแต่กรณี ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้สั่งบรรจุ และให้นายกรัฐมนตรี
นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(๒) ตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งรองหัวหน้า
ส่วนราชการระดับกระทรวง หัวหน้าส่วนราชการระดับกรม รองหัวหน้า
ส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการ
ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี หรือตำแหน่งอื่นที่ ก.พ.
กำหนดเป็นตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ให้ปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา
หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมดังกล่าวเป็นผู้สั่งบรรจุ และให้
นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
แต่งตั้ง

(๓) ตำแหน่งประเภทบริหารระดับต้น ให้ปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา
หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการ
ปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี เป็นผู้
มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๔) ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ
ชำนาญการ ชำนาญการพิเศษ และเชี่ยวชาญ และประเภททั่วไปใน
สำนักงานรัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและ
แต่งตั้ง

(๕) ตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับสูง ให้ปลัดกระทรวง
ผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือ
รับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี
แล้วแต่กรณี เป็นผู้ มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๖) ตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา
เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ส่วนตำแหน่งประเภทอำนวยการ
ระดับต้น ในส่วนราชการระดับกรมที่หัวหน้าส่วนราชการอยู่ในบังคับบัญชา
หรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี
แล้วแต่กรณี ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๗) ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิ ให้รัฐมนตรี
เจ้าสังกัดเป็นผู้สั่งบรรจุ และให้นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(๘) ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญ ให้ปลัดกระทรวง
หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการ
ปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี
เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๙) ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ และ
ตำแหน่งประเภททั่วไประดับทักษะพิเศษ ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้
มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ส่วนตำแหน่งประเภทวิชาการระดับ
ชำนาญการพิเศษ และตำแหน่งประเภททั่วไประดับทักษะพิเศษในส่วน
ราชการระดับกรมที่หัวหน้าส่วนราชการอยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบ
การปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี
ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๑๐) ตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ ชำนาญการ
ตำแหน่งประเภททั่วไประดับปฏิบัติงาน ชำนาญงาน และอาวุโส ให้อธิบดี
ผู้บังคับบัญชา หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้
มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(๑๑) การบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา ๕๓ และการย้าย
ตามมาตรา ๖๓ ให้ดำรงตำแหน่งตาม (๙) ซึ่งไม่ใช่ตำแหน่งประเภท
ทั่วไประดับทักษะพิเศษ และตำแหน่งตาม (๑๐) ในราชการบริหาร
ส่วนภูมิภาค ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ
และแต่งตั้ง

สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ให้มีสิทธิสมัครสอบแข่งขัน
ได้ แต่จะมีสิทธิได้รับบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่สอบแข่งขันได้
ต่อเมื่อพ้นจากการดำรงตำแหน่งทางการเมืองแล้ว

ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหาร
ผู้ใดปฏิบัติหน้าที่เดียวติดต่อกันเป็นเวลาครบ ๔ ปี ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่ง
มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าว ดำเนินการให้มีการสับเปลี่ยนหน้าที่ ย้าย หรือ

โอนไปปฏิบัติหน้าที่อื่น เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการจะขออนุมัติคณะรัฐมนตรีให้คงอยู่ปฏิบัติหน้าที่เดิมต่อไปเป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปีก็ได้ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด แต่ไม่ให้ใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดว่าเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะงานเฉพาะอย่าง

ทั้งนี้ การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งในสายงานที่ไม่มีกำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง จะกระทำมิได้

๘.๔) การย้าย การโอนของข้าราชการพลเรือนสามัญ การย้าย การโอน หรือการเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญในหรือต่างกระทรวงหรือกรม แล้วแต่กรณี ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

การโอนข้าราชการพลเรือนสามัญจากกระทรวงหรือกรมหนึ่ง ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญในต่างประเทศสังกัดอีกกระทรวงหรือกรมหนึ่ง เป็นการชั่วคราวตามระยะเวลาที่กำหนด ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด โดยการย้ายหรือการโอนข้าราชการพลเรือนสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ต่ำกว่าเดิมจะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น

การโอนพนักงานส่วนท้องถิ่น การโอนข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายนี้และไม่ใช่ข้าราชการการเมือง และการโอนเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐที่ ก.พ. กำหนด มาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตลอดจนจะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทใด สายงานใด ระดับใด และให้ได้รับเงินเดือนเท่าใด ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด

๙) การเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการ
กฎหมายกำหนดให้ส่วนราชการมีหน้าที่ดำเนินการให้มีการเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตนต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอย่างมีคุณธรรมและเที่ยงธรรมและเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาดำรงตนเป็นข้าราชการที่ดี

(๒) ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดประพฤติตนอยู่ในจรรยาและระเบียบวินัยและปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาเลื่อนเงินเดือน และจะให้นำเนื้องานมาขออย่างอื่นก็ได้

(๓) การให้ข้าราชการพลเรือนสามัญไปศึกษาเพิ่มเติม ฝึกอบรมดูงาน หรือปฏิบัติการวิจัยในประเทศหรือต่างประเทศ

(๔) ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาแต่งตั้ง

(๕) ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดถึงแก่ความตายเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้ผู้นั้นเป็นกรณีพิเศษเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือให้ได้รับสิทธิประโยชน์อื่นตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

๑๐) การรักษาธรรมาภิบาล

ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาจรรยาข้าราชการตามที่ส่วนราชการกำหนดไว้ โดยมุ่งประสงค์ให้เป็นข้าราชการที่ดี มีเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) การยึดมั่นและยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง
- (๒) ความซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบ
- (๓) การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้
- (๔) การปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม
- (๕) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

ทั้งนี้ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไม่ปฏิบัติตามจรรยาข้าราชการอันมิใช่เป็นความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาตักเตือน นำไปประกอบการพิจารณาแต่งตั้งเลื่อนเงินเดือน หรือสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับการพัฒนา

๑๑) วินัยและการรักษาวินัย

ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยโดยกระทำการหรือไม่กระทำการตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเคร่งครัด หากผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม กล่าวคือไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือไม่กระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติหรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ กฎหมายกำหนดว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดวินัย โดยโทษทางวินัยดังกล่าวมี ๕ สถาน ดังต่อไปนี้

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินเดือน
- (๓) ลดเงินเดือน
- (๔) ปลดออก
- (๕) ไล่ออก

ถ้าภายหลังปรากฏผลสอบสวนหรือพิจารณาว่าผู้นั้นมิได้กระทำความผิดหรือกระทำความผิดไม่ถึงกับจะถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติราชการหรือกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในประเภทเดียวกันและระดับเดียวกันหรือในตำแหน่งประเภทและระดับที่ ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น

๑๒) การลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ

การลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการที่มีกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการโดยเฉพาะ กฎหมายได้กำหนดวิธีการลงโทษไว้ดังนี้

(๑) กรณีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กฎหมายกำหนดว่าจะลงโทษผู้นั้นตามกฎหมายนี้ หรือลงทัณฑ์หรือลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการนั้นอย่างใดอย่างหนึ่งตามควรแก่กรณีและพฤติการณ์ก็ได้

(๒) กรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ไม่ว่าจะได้ลงทัณฑ์หรือลงโทษผู้นั้นตามกฎหมายดังกล่าวแล้วหรือไม่ ให้ผู้บังคับบัญชา

พิจารณาดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษตามกฎหมายนี้หรือลงทัณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการโดยเฉพาะ หรือสั่งยุติเรื่อง หรืองดโทษแล้ว ให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่เพื่อพิจารณา เว้นแต่เป็นกรณีดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการต่างกระทรวงกัน หรือกรณีดำเนินการทางวินัยตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง ให้รายงาน ก.พ. ทั้งนี้ ตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนด

ในกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงหรือ ก.พ. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม หากมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ อ.ก.พ. กระทรวงหรือ ก.พ. มีมติในกรณีดังกล่าว และในการดำเนินการตามมาตรา ๑๐๔ ให้ ก.พ. มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมได้

การลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ กฎหมายกำหนดให้ทำเป็นคำสั่ง ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและต้องเป็นไปด้วยความยุติธรรมและโดยปราศจากอคติ โดยในคำสั่งลงโทษนั้นให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใดและตามมาตราใดด้วย

๑๓) การดำเนินการทางวินัย

๑๓.๑) การดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาเบื้องต้น เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชารายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าว ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ด้วยความยุติธรรมและปราศจากอคติ โดยความเห็นของผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๘.๓) แบ่งออกได้ดังนี้

- (๑) ถ้าเห็นว่าข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีมูลก็ให้สั่งยุติเรื่องนั้นได้
- (๒) ถ้าเห็นว่าข้อกล่าวหาดังกล่าวมีมูลโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้น ปรากฏว่า

- ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยแต่มิใช่เป็นความผิดวินัย

อย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามควรแก่กรณีโดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

- ผู้ถูกกล่าวหา**ไม่ได้**กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งยุติเรื่องดังกล่าว

(๓) ถ้าเห็นว่าข้อกล่าวหาดังกล่าว**มีมูลอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง** ให้ผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๘.๓) แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนและรายงานผลการสอบสวนและความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าว ถ้า**ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้**กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้สั่งยุติเรื่อง แต่ถ้า**เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้**กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

- ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด**กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง** ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด

- ในกรณี**กระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ** จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

- ภายใต้บังคับวรรคสอง ของมาตรา ๘๗ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด**กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง** ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๓ วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๘๔ เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด**กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง** ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณาเมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตาม ข้อ ๘.๓) สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. (มาตรา ๘๗ วรรคสอง)

๑๓.๒) ขั้นตอนและวิธีการสอบสวนข้าราชการซึ่งถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยร้ายแรง

(๑) ในกรณีที่มีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือน
สามัญผู้ใดกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๒) ได้กล่าวหาต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งดังต่อไปนี้

- ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น

- ผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมาย

หรือระเบียบของทางราชการ

- กล่าวหาโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น

- มีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิด

อาญาอันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการ
หรือความผิดลหุโทษ

แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว โดยมีสาเหตุตาย
ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา
และดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออก
จากราชการ แต่ทั้งนี้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) ต้อง
ดำเนินการสอบสวนตาม (๓) ของข้อ ๑๓.๑) ภายใน ๑๘๐ วันนับแต่วันที่
ที่ผู้นั้นพ้นจากราชการ โดยเมื่อผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้น
กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ให้งดโทษผู้นั้น

๑๔) การออกจากราชการ

๑๔.๑) การออกราชการโดยผลของกฎหมาย กฎหมาย

กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการ

(๓) ลาออกจากราชการและได้รับอนุญาตให้ลาออกหรือการ

ลาออกมีผลตามมาตรา ๑๐๙

(๔) ถูกสั่งให้ออกเนื่องจากผลการประเมินทดลองปฏิบัติหน้าที่

ราชการต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดตามมาตรา ๕๙ หรือขาดคุณสมบัติ
ทั่วไปหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๖๗ หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้าย
แรงตามมาตรา ๑๐๑ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง
ตามมาตรา ๑๑๐ หรือไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับ
ราชการทหาร ตามมาตรา ๑๑๑ หรือ

(๕) ถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

วันออกจากราชการตาม (๔) และ (๕) ให้เป็นไปตามระเบียบที่
ก.พ. กำหนด

ทั้งนี้ เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์
ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการ
ต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถ
เฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับ
ทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะ
พิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกิน ๑๐ ปี ก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

**๑๔.๒) การแสดงความจำนงขอลาออกจากราชการของ
ข้าราชการพลเรือนสามัญ** กฎหมายกำหนดให้ข้าราชการพลเรือน
สามัญผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อ
ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่งโดยยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออก
ไม่น้อยกว่า ๓๐ วันเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓)
เป็นผู้พิจารณาก่อนวันขอลาออก โดยให้การลาออกดังกล่าวมีผลตั้งแต
วันที่ผู้นั้นขอลาออก

๑๔.๓) การสั่งให้ออกจากราชการโดยผู้บังคับบัญชา กฎหมาย
กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) มีอำนาจสั่งให้
ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุ
ทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ในกรณี
ดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ

(๒) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ

ตามความประสงค์ของทางราชการ

(๓) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดขาดคุณสมบัติทั่วไปตามข้อ ๕.๒) ก. (๑) หรือ (๓) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๕.๒) ข. (๑) (๓) (๖) หรือ (๗)

(๔) เมื่อทางราชการเลิกหรือยุบหน่วยงานหรือตำแหน่งที่ข้าราชการพลเรือนสามัญปฏิบัติหน้าที่หรือดำรงอยู่

(๕) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ

(๖) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

(๗) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษได้ แต่มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

(๘) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษหรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาลซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

๑๔.๔) เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตาม ข้อ ๘.๓) สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

๑๕) การอุทธรณ์

ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามกฎหมายนี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตาม ข้อ ๑๔.๓) (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง ซึ่ง ก.พ.ค.

จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ก็ได้ ซึ่งต้องพิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้อง ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกิน ๒ ครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกิน ๖๐ วัน และให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย

เมื่อ ก.พ.ค. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามข้อ ๘.๓) ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยนั้น ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัย โดยในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

๑๖) การร้องทุกข์

ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๙ การอุทธรณ์ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ต่อบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชา ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ตามลำดับ

(๒) การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรี ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

เมื่อ ก.พ.ค. ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์แล้ว ให้หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทต่าง ๆ กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับหรือใช้บังคับโดยอนุโลม ให้ยังคงนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาใช้บังคับหรือใช้บังคับโดยอนุโลมต่อไป การให้นำกฎหมายนี้ไปใช้บังคับกับข้าราชการประเภทดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน ให้กระทำได้โดยมติขององค์กรกลางบริหารงานบุคคล หรือองค์กรที่ทำหน้าที่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

บัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทบริหาร

	บาท	บาท
ขั้นสูง	๖๔,๓๔๐	๖๖,๔๘๐
ขั้นต่ำ	๔๘,๗๐๐	๕๓,๖๕๐
ขั้นต่ำชั่วคราว	๒๓,๒๓๐	๒๘,๕๕๐
ระดับ	ต้น	สูง

บัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทอำนวยการ

	บาท	บาท
ขั้นสูง	๕๐,๕๕๐	๕๕,๗๗๐
ขั้นต่ำ	๒๕,๓๕๐	๓๑,๒๘๐
ขั้นต่ำชั่วคราว	๑๘,๕๑๐	๒๓,๒๓๐
ระดับ	ต้น	สูง

**บัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่งประเภทวิชาการ**

	บาท	บาท	บาท	บาท	บาท
ขั้นสูง	๒๒,๒๒๐	๓๖,๐๒๐	๕๐,๕๕๐	๕๕,๗๗๐	๖๖,๔๘๐
ขั้นต่ำ	๗,๕๔๐	๑๔,๓๓๐	๒๑,๐๘๐	๒๕,๕๐๐	๔๑,๗๒๐
ขั้นต่ำชั่วคราว	๖,๘๐๐	๑๒,๕๓๐	๑๘,๕๑๐	๒๓,๒๓๐	๒๘,๕๕๐
ระดับ	ปฏิบัติการ	ชำนาญการ	ชำนาญการพิเศษ	เชี่ยวชาญ	ทรงคุณวุฒิ

**บัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญ
ตำแหน่งประเภททั่วไป**

	บาท	บาท	บาท	บาท
ขั้นสูง	๑๘,๑๕๐	๓๓,๕๔๐	๔๗,๔๕๐	๕๕,๗๗๐
ขั้นต่ำ	๔,๖๓๐	๑๐,๑๕๐	๑๕,๔๑๐	๔๘,๒๒๐
ระดับ	ปฏิบัติงาน	ชำนาญงาน	อาวุโส	ทักษะพิเศษ

บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญ

๑. ประเภทบริหาร

ระดับ	อัตรา (บาท/เดือน)
ระดับสูง	๒๑,๐๐๐
	๑๔,๕๐๐
ระดับต้น	๑๐,๐๐๐

๒. ประเภทอำนวยการ

ระดับ	อัตรา (บาท/เดือน)
ระดับสูง	๑๐,๐๐๐
ระดับต้น	๕,๖๐๐

หมายเหตุ

- ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป
- พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ๑

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๑

- ให้อำนาจ ก.ร. ในวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑
- ประกาศราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
- เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๙ ก หน้า ๘๗

หลักการและเหตุผล

โดยที่ปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการหรือการสงเคราะห์อื่นให้แก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาการกำหนดเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราว หรือเงินค่าตอบแทนพิเศษอื่น รวมทั้งไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้บำเหน็จความชอบแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อทางราชการสมควรกำหนดให้ ก.ร. มีอำนาจกำหนดสิทธิประโยชน์ดังกล่าวเพื่อให้ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามีสิทธิเช่นเดียวกับข้าราชการประเภทอื่น นอกจากนี้สมควรแก้ไขให้ ก.ร. อาจกำหนดตำแหน่งตามมาตรา ๔๒ (๑๑) (ค) แห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาได้ส่วนราชการละหนึ่งตำแหน่ง และให้การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญเพื่อดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๙ ลงมาเป็นอำนาจของหัวหน้าส่วนราชการสังกัดรัฐสภา เพื่อความคล่องตัวในการบริหารราชการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญในส่วนที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาไม่มีบทบัญญัติที่ให้ ก.ร. มีอำนาจกำหนดสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับการ

จัดสวัสดิการ การสงเคราะห์อื่น ๆ ให้แก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตลอดจน
การให้บำเหน็จความชอบแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ กฎหมายจึงได้มี
การแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามีสิทธิเช่นเดียวกับ
ข้าราชการประเภทอื่น ดังต่อไปนี้

๑) **เพิ่มเติมความใน (๗) ของมาตรา ๑๓** กำหนดให้ ก.ร. มีอำนาจ
ในเรื่องการจัดสวัสดิการ การสงเคราะห์อื่น เงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มี
เหตุพิเศษเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราว และเงินค่าตอบแทนพิเศษอื่น
แก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

๒) **เพิ่มเติมความเป็นวรรคสองของมาตรา ๒๐** ในกรณีของการ
กำหนดตำแหน่งระดับ ๑๑ ในตำแหน่งสำหรับลักษณะงานวิชาชีพเฉพาะ
หรือลักษณะงานเชี่ยวชาญเฉพาะด้านตามมาตรา ๔๒ (๑๑) (ค)
แห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน อันได้แก่ **ตำแหน่ง
ที่ปรึกษา** โดย ก.ร. อาจกำหนดให้มีตำแหน่งดังกล่าวในส่วนราชการสังกัด
รัฐสภาได้ส่วนราชการละ ๑ ตำแหน่ง ทั้งนี้ บุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งที่
ปรึกษา ระดับ ๑๑ อยู่ในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (วันที่กฎหมายมีผลใช้
บังคับ) ให้คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะพ้นจากตำแหน่งดังกล่าว และ
เมื่อพ้นจากตำแหน่งดังกล่าวแล้ว ให้ตำแหน่งนั้นเป็นอับยุบเลิกจนกว่า
จะเหลือจำนวนไม่เกิน ๑ ตำแหน่ง

๓) **แก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๒๘ เรื่องอำนาจในการสั่ง
บรรจุและแต่งตั้ง** โดยกำหนดให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้สั่งบรรจุและ
แต่งตั้ง

(๑) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๑๑ และ
ระดับ ๑๐ ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทน
ราษฎร แล้วแต่กรณี ด้วยความเห็นชอบของ ก.ร. เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ
และนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(๒) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๙ ลงมา
ให้เลขาธิการวุฒิสภา หรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี
เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง จากเดิมกำหนดให้อำนาจใน
การสั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๙ นั้นเป็นอำนาจของ

ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี

๔) **เพิ่มความมาตรา ๓๖/๑** ในกรณีของการให้บำเหน็จความชอบแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ โดยกำหนดให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อทางราชการในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ ให้ถือว่าผู้นั้นมีความชอบสมควรได้รับบำเหน็จความชอบซึ่งอาจเป็นคำชมเชย เครื่องเชิดชูเกียรติ รางวัล หรือการได้เลื่อนขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณี แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

หมายเหตุ

- ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป **๑**

